The Misfortunates

Dimitri Verhulst

An extract pp 89-100

Original title De helaasheid der dingen
Publisher Atlas Contact, 2006

Translation Dutch into Romanian
Translator Oana Marin

© Dimitri Verhulst/Oana Marin/Atlas Contact/Flanders Literature – this text cannot be copied nor made public by means of (digital) print, copy, internet or in any other way without prior consent from the rights holders.

p 89-100

Noua gagică a lui taică-meu

Interesul nostru pentru corpul femeiesc a rămas o constantă, dar accentul cunoștea fluctuații, în funcție de sezon, așa cum se întâmplă cu cele mai multe lucruri în viață. Perioada în care ne uitam ca maniacii la sâni și le dădeam note ținuse mult, dar într-un final lăsase totuși cale liberă inevitabilei etape în care ne uitam după funduri, iar aici gusturile noastre erau fundamental diferite, ceea ce lăsa loc și mai și de discuții. Atunci când o femeie pe care nu o cunoșteam s-a proțăpit la ușă și a întrebat de taică-meu, într-o flamandă îngrijită, eram în toiul unei perioade în care ne uitam cu maxim interes la ce se afla între picioare la dame și le dădeam note, ceea ne făcea să apreciem și mai mult, poate chiar dublu, faptul că era vară și femeiușca asta purta o rochie delicios de scurtă.

Totuși, fusese cât pe ce să ratăm această apariție, pentru că mamaia Maria, imediat după ce a sunat soneria, a zis că sigur or fi iar jandarmii sau Martorii lui Iehova.

Unchiu′ Potrel a fost cel care deschisese ușa, până la urmă, și primul care își lăsase privirea să rătăcească pe bucățica aia de material textil pentru care ne uitasem, de altfel, fascinați, la filmele italienești. Că de fiecare dată când vedea o bucățică zdravănă de carne lăsa să-i scape un fluierat printre dinți, asta știam deja cu toții.

„Păi bine, drăguțo, dacă matale ești de la Martorii lui Iehova, mă convertesc pe loc. Ia spune, unde trebuie să mă înscriu?”

„Aici locuiește Pierre Verhulst?”

„Nea Pie? Cu nea Pie ai tu treabă? Intră!”

Era cât se poate de obișnuit pentru noi să ne trezim cu câte o femeie la ușă, și de cele mai multe ori nici nu trebuia să le întrebăm pe care dintre bărbații noștri îl caută. Ne știam gusturile unul altuia. Unchiu′ Potrel exercita o deosebită putere de atracție asupra ștoarfelor care nu se puteau abține să nu le placă pe ascuns când primeau câte o scatoalcă de la bărbat. Era vorba mai ales de curviștine pe tocuri cui, care se dăduseră cu prea multă cremă de corp cu miros de șampon pentru câini. Aproape întotdeauna pufăiau Marlboro Light, trăgând din țigară ușurel, cu mișcări studiate mai demult în fața oglinzii, aveau obrajii supți și un nas care forma un unghi mai mare de patruzeci și cinci de grade. Se dădeau cu ojă mov pe unghii și aveau niște nume care nu prevesteau nimic bun, cum ar fi Chantal, Nadine, Wendy sau Cindy. Erau în stare să gătească spaghete și aveau reputația că ar cunoaște alfabetul pe de rost. Adesea era vorba de gagici pe care le agățase în weekend la discoteca De Patrijs și pentru că acasă dormeam în același pat cu unchiu′ Potrel, iar el aici își aducea pe cele mai multe dintre cuceririle sale, damele care erau genul lui mi-erau cunoscute cel mai bine, până în cele mai jenante detalii.

Unchiu′ Herman se alegea cu o pradă total diferită. Cu melancolia înnăscută și mecla lui tristă le trezea femeilor instinctele materne. Femeilor cărora li se făcea milă de el dădeau dovadă la început de foarte multă

răbdare și aveau o credință de neclintit că-l puteau pune pe calea cea bună și permanent iluminată a virtuții. Cât curaj. Dar erau toate urâte din cale-afară. Aveau danturi de cal care supraviețuiseră loviturilor cu pumnul, ochi bulbucați, bărbii de Habsburgi și caractere ca de coțofene și cățele parșive. Aveau niște voci pițigăiate și se credeau toate mai ceva ca noi pentru că puseseră cumva mâna pe o diplomă de contabilitate și văzuseră deja de-aproape un computer. Tragedia la unchiu' Herman era că pe toate femeile cucerite le luase de nevastă și le lăsase însărcinate, ceea ce îl costa un porcoi de bani drept pensie alimentară. Ca să nu mai spunem că toate târâturile alea pe urmă îl împiedicau să-și vadă copiii, prin sentință judecătorească. Înțelegeam foarte bine că femeile astea ne dezaprobau stilul de viață, dar atunci trebuiau și ele să aibă bunul simț să nu ne ia întâi de bărbați.

Cel mai mult îmi plăcea să le deschid ușa la femeile care veneau la unchiu' Zwaren. Femei frumoase de care eram îndrăgostit pe ascuns. Pe deasupra mai erau și inteligente, ceea ce le făcea să-l părăsească după un timp. Cu o singură excepție, aveau deja copii de la altul și îl foloseau ca rampă de lansare spre divorț sau o viață nouă. Erau roșcate sau brunete și aveau un râs care le trăda lipsa unui sistem de valori și veneau de peste tot din Europa. Câteodată aveau numele de familie Vandenbroeck, și după aceea din nou Angelowsky, dar toate erau oarecum stilate, așa că speram ca tipele astea o să reziste destul la noi în familie, până când eram destul de mare ca să le suflu de la unchiu' și să încasez pumnii în figură pe care în mod cert i-aș fi căpătat în acest caz.

Dar femeia care era acum la ușă și voia să-l vadă pe taică-meu era o bunăciune. O bunăciune cu studii superioare, că avea la ea o servietă de piele și niște ochelari la modă, pentru care sigur exista un segment de piață de fetișiști. Poate lucra la bancă sau era avocată. Deși taică-meu avea un gust la femei mai mult decât dezgustător, aproape de perversitate, cu o ușoară preferință pentru femei de serviciu îmbrăcate în zdrențe și cârciumărese bătrâne și bețive. De la divorț doar o singură dată se arătase în public cu o gagică, o pocitanie de om, substitut al maică-mii. Mi-era rușine cu el, dar cu acea ocazie apropiații lui au reacționat în așa hal, încât de atunci și-a ținut doar pentru el escapadale amoroase. Până la urmă, așa era cel mai bine pentru noi toți, și nu în cea mai mică măsură pentru mine. Și acum stătea la noi, în pragul ușii, minunăția aia care întreba de el. Era de înțeles că eram uluiți. Unchiu' Potrel o pofti înăuntru pe femeie și zări amuzat, din spatele ei, cum unchiu' Herman se chinuia între timp să-și strecoare privirea între picioarele ei. Rochia era în orice caz îndeajuns de scurtă, izbăvirea ne-ar fi în mod cert posibilă, iar foamea ne-ar fi probabil potolită dacă această creatură ar lua loc acușica pe un scaun.

„Ia, te rog, loc," zise unchiu' Potrel, "îl chem pe nea Pie pentru tine."

„O ladă de bere pentru cine îi vede primul chiloții," zise încetișor Herman.

„Două lăzi," îi dădu replica unchiu' Zwaren.

"Îhî, s-a făcut, două lăzi."

Tocmai ce i se făcuse o spălătură stomacală unchiului Potrel, totuși el avusese în minte mai degrabă trei lăzi.

A fost greu să găsim un scaun pentru tipa asta. Cele mai multe scaune de la noi erau pe cale să se facă bucăți și nu mai puteai deloc să te încrezi în ele de când taică-meu, într-un acces de furie, la beție, dăduse cu ele de pereți. Dar acu' nu puteam să ne apucăm să-i povestim chestia asta, era o latură a lui taică-meu pe care o să o descopere cât de curând singură-singurică, nu încape îndoială, doar n-o să-i răpim noi plăcerea. Până la urmă am invitat-o să ia loc în colțul mesei, în sufragerie, ca să aibă un picior de la masă între coapse, de trebuia să le depărteze nițel dacă vroia să stea comod. Noi am rămas în bucătărie, așezați, la o distanță de siguranță, și i-am evaluat favorabil silueta, care de altfel nu s-ar fi poziționat prost nici dacă ne vizita când eram în perioada de fascinație pentru sâni. Nu mai stăteam în capul oaselor pe scaun, ci ne ***lungisem*** cu gândul la ce era pus la bătaie, cele trei lăzi de bere.

Cu toate că pe moment nu ne uitam la ecran, televizorul era aprins. Televizorul nostru nou-nouț, luat în rate pe trei ani. De altfel, televizorul nostru era întotdeauna aprins, un fel de șemineu pentru cei săraci cu duhul. BBC 2. Darts. Niște englezi grași, cu urme lăsate de acnee pe față, care aruncau trei săgețele înspre un trunchi de copac smuls din pământ, încercând să obțină scorul maxim de o sută optzeci de puncte. Să te

uiți la asta, sau mai degrabă să fii supus la așa ceva, era oarecum zen. La fel la snooker, pe care adormeam câteodată la trei noaptea.

”Vă uitați des la așa ceva?” întrebă tipesa.

Momentan ne uitam la cu totul altceva, înspre locul în care puteai să obții scor maxim de la o femeie, cele o sută optzeci de puncte.

”Cu cât mai mult, cu atât mai bine,” spuse unchiu′ Herman.

”Ca să nu uităm limba engleză,” încercă unchiu′ Zwaren să dreagă busuiocul. Și s-au pus amândoi pe hohotit, fără să le treacă prin minte că astfel le ieșeau la iveală dinții cei mai stricați.

Între timp se întorsese unchiu′ Potrel din dormitor. ”Nu merge să-l trezesc! Mai încerc o dată peste cinci minute.”

”Aștept, nicio o problemă,” zise ea, ”am timp la dispoziție.”

Nu că ar fi fost cine știe ce noutate, dar taică-meu nu aterizase de prea multă vreme în culcuș. L-am auzit cu toții când ajunsese acasă azi-dimineață. N-aveam cum să nu-l auzim cum se pișă în chiuvetă, spicuind între timp din repertoriul Ninei Simone, al lui Julio Iglesias și Roy Orbison. După aia l-am auzit cum trage o bușitură pe scări și ia după el în cădere niște fotografii înrămate. Totul urmat de blesteme strașnice, niște înjurături spumoase la adresa maică-mii și a câtorva oameni politici liberali. După care s-a trezit războindu-se cu propriile șireturi de la pantofi, și când, în sfârșit, după mult chin, și-a scos de pe el hainele, care puțeau a o plantație întreagă de tutun, a deschis geamul de la stradă și în fundul gol a început să cânte din toți rărunchii Internaționala, în limba rusă, dacă ar fi să ne luăm după el. Probabil cu un gând drăgăstos pentru Marx și Lenin și cu amețeală în cap s-a învârtit până a adormit. Asta să fi tot fost cu cel mult cinci ore în urmă.

”Cafea la doamna?”

Nu voia nimic.

”Altceva? Ceva de la rece? Poate o bericică? Pe căldura asta?

Chiar nu voia nimic.

”Da′ matale mai ești și cumpătată.”

Unchiu′ Potrel îmi zise pe șoptite: ”Dacă tipa asta o să fie în curând noua ta mamă, păi, puștiule, o să-ți fie foarte greu să-ți ții mâinile acasă.” Și își ridică o fesă.

”Hai, Potrel, țap împuțit, dă-ți bășinile în altă parte, omule.”

”Da′ n-am dat niciun pârț, mincinosule.”

Să mori tu? Și atunci ce-i putoarea asta de mă ia de nas, ia zi?”

”Îți putrezește ție osul de la nas.”

... O nouă mamă? Încă nu-mi trecuse prin cap așa ceva. Oare chiar ar exista acum posibilitatea ca taică-meu să se înhame la o căsnicie cu o altă femeie și să locuim cu ea? Cineva care să ne îmbrace, să ne spună că de fapt șosetele verzi nu merg chiar deloc la pantalonii roșii? Cineva pentru care taică-meu ar veni pe drumul cel mai scurt acasă după orele de program, cu care am merge în vacanță două săptămâni în Ardeni, unde am sta la cabană și am face poze și am închiria un caiac și am face drumeții, cu haine de ploaie colorate pe noi? Și serile m-ar întreba ce teme am, poate chiar m-ar ajuta să le fac, încât cine știe, cine știe, aș lua într-un final niște note acceptabile, iar perspectiva mea mai mult ca sigură spre șomaj perpetuu și trândăveală s-ar risipi? Ne-am spăla din nou pe dinți, ne-am pune chiloții în coșul de rufe și nu i-am mai arunca pe unde am apuca, până când i-ar strânge mamaie, dacă ar lua-o duhoarea de nas când ar trece din întâmplare pe lângă ei și ar freca urmele de rahat de pe țesătura de bumbac cu o piatră ponce. Ne-am plăti facturile, pe majoritatea chiar la timp și poate am pune totuși mâna pe o cârpă de șters dacă am face pipi pe colacul de WC sau pe lângă, ne-am aduna chiștoacele de pe jos, ne-am pune dezodorizant în pantofi.

”Poate chiar o să aveți voie să faceți baie cu ea.”

Femeia stătea acolo, simțindu-se nelalocul ei de la privirile pe care i le tot aruncam și de la piciorul de la masă care îi venea între coapse, ce îi îngreuna și mai mult găsirea unei poziții ca lumea. Normal că ne vedea

cum bârfim pe șoptite și facem speculații, iar atunci când ne-am dat și noi seama de treaba asta și am înțeles că ar fi un pic mai plăcut pentru femeie dacă am invita-o să ia parte la discuțiile dintre noi, unchiu' Herman luă inițiativa și i se adresă.

”Doamnă dragă, nu vă stă în cale prea tare piciorul ăla de la masă?”

”Poftiți?”

”Piciorul ăla de la masă? Nu vă stă în cale?”

”O! Piciorul ăla! Nu, mulțumesc.”

”Mie îmi stă al naibii de rău în cale.” (Mua-ha-haha)

Bunele intenții - oamenii se pot împotmoli mereu în ele. Dar simțul umorului nu avea în mod cert, aici mai era de lucru. Puteam să punem pariu mie-n sută că o călcam pe nervi pe tipa asta, și ne distram deja doar la gândul că taică-meu va trebui în curând să dea socoteală pentru comportamentul slinos al fraților săi. Că sângele apă nu se face, asta cred că știe și ea, doar a trecut pe la lecția de biologie. Și el va trebui să se dea peste cap și să-i zică: ”Frații mei, da, niște porci, iubito, dar eu sunt cu totul altfel.”

”Tu ești cumva Dimmetrie?” întrebă ea dintr-odată, de plictiseală, așa crezurăm noi.

”Io? Ă, da.”

”Am auzit deja multe despre tine.”

Să te apuce plânsul și alta nu la gândul că taică-meu stătuse să-i povestească despre mine iubitei lui nou-nouțe. Demn de milă mai era cineva care trebuia să care după el un copil, ca pe balast, și care trebuia mereu și mereu să aducă la cunoștință unei femei ce neghiobie a comis făcând un copil cu o curvișină, șansele lui la o nouă relație devenind aproape nule, pentru că o astfel de femeie rareori voia să aibă prin preajmă odrasla alteia.

”Câți ani ai?”

”Io? Ă...”

Treisprezece. Aveam treisprezece ani și locuiam împreună cu taică-meu și unchii mei și mama lor în vârstă în Reetveerdegem, un sat dat uitării de marii cartografi, un cătun hidos, la dracu-n praznic, plin de columbofili și de burniță.

Unchiu' Potrel simți cum conversația alunecă spre niște chestii care nu prea lăsau loc de distracție, și ce dreptate mai avea, așa că mai făcu o încercare să îl trezească pe taică-meu. Unul dintre cele mai dificile lucruri pe care ar putea cineva să le facă aici sub soare era, fără urmă de îndoială, să-l trezească pe taică-meu, și eram fericit nevoie mare că de data asta unchiu' Potrel era cel care avea tupeul. Țipă din josul scării, pentru că era prea mult să urce treisprezece trepte, așa, de două ori, într-un timp atât de scurt.

”Pie, trezește-te odată, omule, te așteaptă aici o gagică la masă.”

”Ce?”

”O gagică? Cum o cheamă?”

Unchiu' Potrel, către fată: ”Cum te cheamă?”

”Nele Fockedey!”

”Așa o cheamă!”

Unchiu' Herman, uitându-se pe sub masă după un chiștoc de țigară care fumega încă: ”Fuck a day, yeah, yeah.”

Unchiu' Potrel, din nou, spre etaj: ”Pie, o cheamă Nele Fuckaday!”

”Aiuritule. Să-i zici lui mutu' chestii de-astea. Lasă-mă să dorm.”

”Serios acuma, Nele Fuckaday, stă deja de o oră pe-aici fără să bea nimic.”

”Cum arată?”

”N-arată rău. Încă poți să faci niște bani frumoși de pe urma ei, așa cred.”

”M-ai lămurit buștean. Cum arată, te întreb?”

”Brunetă. Cam de șaizeci de kile. Poartă ochelari. După gambe face jogging din când în când. Mai are și ceva piept.”

Unchiu′ Herman, care se târa pe sub masă după chiștocul ăla: ”Și mai zi-i că are chiloți albi pe ea!”

”Măi nemernicule, ești sigur? Shit, asta înseamnă trei lăzi de bere, în mă-sa pe gheață.”

Taică-meu din nou. ”E tipa de aseară?”

”Doamnă, sunteți tipa de aseară?”

Doamna nu suflă nicio vorbă.

”Pie, nu vrea să-ți răspundă la întrebare.”

”I-am zis că trebuie să mă lase în pace.”

”Doamnă, unchiu′ Pie spune că trebuie să-l lăsați în pace.”

Dar doamna rămase exact așa cum stătea, de neclintit, ce caracter.

”Hey, Pie, nu se mișcă de aici. Vino până jos, omule, și rezolvă singur problema!”

”În mă-sa pe gheață, doar nu e însărcinată?”

”Ce-mi pasă mie. În caz că vrei să afli dacă e însărcinată trebuie să-ți miști fundul din bârlog și să o întrebi singur, nu mă mai bag.”

”Stai că vin.”

”Doamnă, vine direct încoace.”

Direct era mult spus. Înainte să-l vedem că-și face apariția în sufragerie doar în chiloți și în bluza cenușie de poștaș, stătuse vreo zece minute să scuipe într-o batistă niște flegme verzui, pe care în ziua de azi și eu le produc destul de des când tușesc, după ce mă trezesc din somn, nepăsându-mi nici cât negru sub unghie de moarte. Dar zgomotele pe care le scotea taică-meu în fiecare dimineață, când își curăța plămânii de gudron prin expectorație, la fel cum a făcut și astăzi, și horcăielile de parcă își bora mațele cu care își începea matineul, nu, asemenea zgomote nu reușeam să scot, nici pe departe.

Fără să arunce cuiva vreo privire, se duse la toaletă, unde își ușură vezica din picioare, de la jumătate de metru de vasul de WC, cu ușa deschisă și o grimasă de durere pe față, ținându-se cu o mână de coaste, ca și cum își storcea un rinichi. De-abia după aceea se întoarse în sufragerie, tot în chiloți, pe care se scursese între timp o picătură în față, își aprinse o țigară și întrebă: ”Unde e femeia aia care are treabă cu mine?”

Am arătat înspre masa din sufragerie.

”Păi n-o cunosc. Vă bateți joc de mine sau ce naiba se întâmplă aici?”

Tipa se ridică în sfârșit de pe scaun, merse direct la taică-meu, îi întinse mâna și spuse: ”Domnule Verhulst, sunt Nele Fockedey de la Protecția Copilului și am venit să văd puțin în ce mediu și circumstanțe este educat fiul dumneavoastră.”

Nu era nimic aiurea în ceea ce privește educația mea, ce o apucase pe vipera asta prost-crescută să-și bage nasul? Că era aici la ordinele Tribunalului pentru Minori și Familie nu făcea decât să adâncească teoriile conspiraționiste. Protecția Copilului era solicitată să intervină doar dacă dădea mizeria pe-afară din dosar. Dacă am fi aflat vreodată cine a făcut sesizare referitor la familia noastră, mă rog, familie, atunci informatorul ar fi făcut bine să plece din țară. Protecția Copilului, zău așa, ăștia îți iau copiii de lângă tine, unchiu′ Herman știa tot ce se poate ști despre asta. Îți băgau odraslele, pe mă-sa pe gheață și mii de draci, într-o familie de adopție sau orfelinat, te condamnau pentru neglijență, iar pe jumătate și pentru abuz asupra minorilor.

′Tu-i mama mă-sii pe gheață.

Drăcia dracului.

Individa umbla pe la noi prin casă, notând cu exactitate ce vedea. În dormitor se uită lung la scrumiere, la oalele de noapte pe care uitaserăm să le golim, la muntele de haine. De altfel, nici produsul împotriva păduchilor pubieni de pe noptieră nu se putea să-i fi scăpat. Ca și sticlele de sub pat.

”Copilul aici doarme?”

”Unde în altă parte ar putea să doarmă? Aveți cumva obiceiul să vă trimiteți copiii la culcare în magazia de cărbuni?”

”Unde învață?”

Nu învățam acasă, dar mă făceam că învăț la masa din bucătărie. ”E vreo problemă în această privință?”

Unchiu′ Potrel apucă să ascundă repejor un chilot de damă.

”De ce nu stă copilul cu mama lui?”
”Nu ți-ar plăcea mai mult să locuiești la mama?”
Am tăcut.
”Spune-ne câte ceva despre mama ta!”
Am tăcut.
”Maică-sa e o curvă, doamnă!”
”Îl întreb pe copil, nu pe dumneata!”
”Maică-mea e o curvă, doamnă.”